
Sv. Teatern. N:o 130.

GRANNARNE

SCENISK DIALOG I EN AKT

AF

AUGUST BLANCHE

UPPFÖRD FÖRSTA GÅNGEN DEN 26 MARS 1850

FJÄRDE UPPLAGAN

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris [redacted] 75 öre

GRANNARNE.

SCENISK DIALOG I EN AKT

AF

AUGUST BLANCHE.

------------- UPPFÖRD FÖRSTA GÅNGEN DEN 26 MARS 1850 ------------- FJÄRDE UPPLAGAN. -------------
STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM. ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1908

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta är den fjärde upplagan av dialogen från 1850, som ingick som nr. 130 i serien *Svenska teatern*.

Boken, som tillhör The Library of the University of California, har scannats av Google Books. Den anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i december 2014 av Bert H.

Teatern är afdelad i tvenne mm, förenade mé-delat en tillstängd dörr. Det ena, till höger om åskådaren, frn Stufs, är snyggt mobleradt, med ingångsdörr från fonden, glasdörr vid första kulissen, soffa på samma sida, en skänk samt ett strykbord vid skiljeväggen, på hvars dörr diverse fruntimmers-klänningar hänga. I denna kammare finnes kakelugn, försedd med kaffepanna och kaffebrännare. Det andra rummet, Packalins, är fattigt mobleradt, med ingångsdörr från sidan. En bäddad säng utan sparlakan, stolar, ett bord med en liten spegel på, en stor koffert, en vattenkaraffin, en stöfvelknekt, en tallrik och en butelj med ljus uti finnas därinne.

Första scenen.

AURORA

(ensam i sin kammare, klådd som turkinna, sofvande på soffan. Hatlen och masken ligga på goljvet bredvid hvarandra. Ett påtåndt ljus står på bordet. Hon gnolar i drömmen på en polkamelodi).

Om jag kan dansa polkettan... jag kan den, min herre, men jag dansar den inte... Om jag vill dricka porter — nej, jag tackar... inte glace heller

— allra minst i sällskap med en obekant 1 — Släpp mig, släpp mig, eller... (Vaknar, gnuggande sig i ögonen, och stiger upp.) Så tokigt, jag är ju hemma hos mig

— jag tyckte jag ännu var kvar på maskeraden och dansade polka med den där trefiiga herm i husarkostymen. — Det var inte mycket folk på maskeraden i natt, men grufligt roligt i alla fall; jag undrar just hvad min fästman ska säga, när han får veta, att jag gått på maskeraden utan honom — han blir ond och träter säkert på mig som vanligt, ty på det sättet uttrycka karlama vanligtvis sin kärlek, de förtjusande varelserna. {Gäspar) Det börjar dagas och ändå är jag så sömnig än {sätter sig på soffan); jag tror jag tar mig en liten blund till på några mi-nater... en rätt hygglig karl, den där herm som jag dansade med ... men att så där genast vilja bjuda p& porter och glace, det är inte riktigt gen* tUt... det är för mycken frihet... det är ... (Hon somnar in, gnolande på polkamelodien.)

Andra scenen.

AURORA (insomnad). PACKALIN.

packalin (utanför). Jag begriper inte hvar nyckel* h&let är n&’nstans... nå, ändtligen — (Öppnar donen och stiger in, klådd i husarkostym.) Gud vare lof att man är hemma igen i sin trefliga och gentila våning.

— Maskeraden slutade för tre timmar se’n; och under

dessa tre timmar har jag druckit punsch och champagne, så det dunkar i mitt hufvud som i en hammarsmedja -------det är alltid dumt att blanda, när man

dricker. (Speglar sig.) Jag väckte allmän förtjusning bland damerna i den här husaruniformen, den vackraste kostym som fanns hos fru Thalén — också har jag en hållning, ett sätt att skicka mig, som... jag ville bra gärna se mig till häst i den här uniformen

— gif akt — (låtsar som han hoppade upp på en häst) se åt höger — se åt vänster trafva marsch (trafvar kring golfvet, smackande med läpparna) — ptro — så, ja, Pålle, min gosse, så, ja... (Stannar vid ett på golfvet liggande bref.) Hvad är det? — (Upptager orefvet.) Till mig! (Läser.) »Därest Tit. ej innan aftonen infriar sin skuldsedel med ränta och expenser, verkställes i morgon bittida hos Tit. på en gång utmätning och bysättning. — Med fullkomlig högaktning, Tit. ödmjukaste ijänare, Asmodeus Håll, exeku-tionsbetjänt.» Hyggliga papper, det här — nådens tid är då ute, och afgrundsandama lura på mig kanske i detta ögonblick. — Det är snillets lott här i Sverige. Bellman hade inte råd att äta kött mer än en gång i månaden; Hallman måste beslå sina dörrar med järnbleck, för att de inte skulle sprängas af slottskanslibetjänternas knytnäfvar; Kexell måste, i bristpå tallrik, lägga sillsalaten i papper och i brist på skåp bära den med sig hvart han gick; Lidner kunde inte en gång få for sex styfver snus på kredit; Wad-man hade under hela sin lifstid blott en enda frack, och denna till och med utan skört, åtminstone på de tio sista åren; Nikander och Ingelman dansade icke heller på rosor, och för mig går det väl slutligen på samma sätt. Fan måtte vara geni här i landet!... Blott i tre dagar har jag bott här, och mycket göra hade jag innan jag hann få i ordning hela det här vackra möblemanget — och nu på stadsauktion med hela surfven. — Nej, förr än någon annan ska taga mina saker, vill jag själf förstöra dem, lik Saturnus, som åt upp sina egna barn. — Det var en faslig gurmand, den där Saturnus! (Han sparkar omkull stolar och kastar kuddarna kring golfvet.) Och så vill man släpa mig ut åt Hornsgatan som en timmerstock; jag tål inte Hornsgatan; det är en fördömd gata, anlagd endast för att chikanera folk... sitta bakom gallerna som en papegoja och spela kille om små supar utan tilltugg — det må hin göra. — (Fattar stöfvelknekten.) Jag skulle önska jag hade hela slottskansliet i min hand, likasom jag nu har den här stöfvelknekten — jag skulle min själ — jag kan bli galen, när jag tänker därpå. (Han slungar stöfvelknekten mot dörren på mellanväggen.)

aurora (vaknar och spritter upp från soffan). Hvad är det! Var så god och stig in!

packalin (kastar tallriken upp i luften). Seså, nu går porslinet!

aurora. Det var inte på dörren. (Ropar.) Hör på, min herre därinne, var god och låt folk sofva i fred.

packalin. Hvasa? Vill hon sofva i fred? Gå på med det då, kära madam, det är ingen som stör henne.

aurora (gör upp eld i kakelugnen). Det är den där herrn, som nyss flyttat hit.

packalin. Det är min lilla granne, som alltid sjunger (sjunger) > Fågeln på grenen» ... tralalala---------god morgon, granne, hur står det till på morgonkvisten?

aurora. Tackar ödmjukast bra ... godnatt 1 packalin (<lägger sig på knä på en stol och balanserar). Hör på, mm nådiga, i händelse jag kan vara till någon tjänst, så lita på mig. — Blir mamsell sjuk, så säg mig bara till. Jag skall ägna er en faders omsorg, ja, till och med mera, om det gäller.

aurora. I fall herm en och annan gång vill hjälpa mig att stryka kläder, så ska jag säga till. (Flyttar strykbordet fram på teatern.)

packalin (afsides). Hon är visst tvätterska — nå, hvad angår det mig? . . . Ett geni behöfver aldrig någon tvätterska. — (Högi.) Efter vi bo så här bredvid hvarandra, tycker jag vi alltför väl kunde umgås som annat hederligt folk.

aurora (lägger ett stryklod i kakelugnen). Nu svarar jag inte mer — sof godt och dröm så tyst som möjligt.

packalin (närmar sig dörren på mellanväggen). Herre Gud, det är ju bara en dörr, som skiljer oss åt — om man bara ville göra sig det minsta besvär, så. (Stöter på dörren.)

aurora (häftigt). Hvad tör slagl Herrn måtte väl inte understå sig . .. (Afsides.) Jag har ofta tänkt på att spika för den där dörren. (Ställer sig att stryka en klänning.)

packalin. Jag hör det sprakar i kakelugnen därinne. — Om jag säger er, min nådiga, att här i mitt rum är så kallt, att en roslagsbonde kunde frysa näsan af sig, så tror ni mig kanske inte.

aurora (afsides). Stackars karl! Om jag skulle tillbjuda honom några stickor.

packalin. Hur mycket är klockan? aurora (ser på sitt ur). Min klocka har stannat. (Fattar kaffebränn aren, sätter den öfver elden och skakar den.)

packalin (afsides). Har den stannat? Kanske på assistansen liksom min. (Högt.) Ye mig, tror jag icke hon håller på att bränna kaffe. — Ack, hvad det retar aptiten! Mamsell dricker gärna kaffe, tror jag. — Det gör jag också, när jag har något. Mamsell bör inte dricka kaffe, ty man blir så grufligtnervsvag däraf. — Hur är det, bar ni varit och sett Jolins bamhusbam?

aurora (afsides). Jag undrar just bur den där kavaljern ser ut — om man genom nyckelhålet — packalin (afsides) Det vore väl tusan om man inte genom nyckelhålet kunde få se en skymt af sin söta granne. (Bägge nalkas dörren och se på samma gång genom nyckelhålet.) Jag tror det är igenstoppadt. (Han nyser till.)

aurora (drager sig hastigt tillbaka). Hvad har min herre i nyckelhålet att göra?

packalin. Aha!... Hur visste hon, min söta mamsell, att jag var i nyckelhålet?

aurora (förargad). Jag är ingen mamsell, ska jag säga herrn.

packalin. Skulle hon verkligen vara en liten jungfru, min sötesta?

aurora. Jag är änka, ska jag ha den äran att säga herm, och nu svarar jag inte ett enda ord på hvad herrn säger. (Sätter kaffepannan på elden.)

packalin (för sig). Hon är änka! Ack, min Grud! En änka, en ung änka under samma tak som jag, och jag som inte vetat af det förut. Änkor, det är min svaga sida, det... Änkor och faderlösa, det är just min sak, det... Ack, hvad jag har ett för kristligt sinne. — (Högt.) Hör på, min fru.

aurora. Låt mig vara i fred, har jag sagt packalin. Låt er vara i fred — kan inte bifallas, min fru.

aurora. Jag känner ju inte herm det allra minsta. packalin. Jag får den äran presentera mig. Mitt namn är Packalin, f. d. kungl. sekter i f. d. kungl. Hummerlotteriet. Jag vill inte skryta med mig själf, men jag är ett geni och tänker ge ut en söndagstidning. Jag vill inte smickra mig själf, men jag är en mycket vacker karl. Ack, om frun såg mig i

den här husaruniformen. I denna uniform har jag på maskeraden i natt eröfrat sex hundra sextiosex trettiotre och sexton hjärtan, allt i bankomynt.

aurora (uppmärksamt). Maskerad! — Husaruniform! Skulle det vara möjligt? — (Högt.) Jag harockså varit på maskeraden i natt, och jag dansade polka med en kavaljer i husaruniform.

packalin. Himmel! Skulle ni vara min sköna turkinna, som jag iörföljde hela natten! Ack, hvad hon var söt, när hon satte hufvudet på sned och vred på högra foten. — (Aurora intar den ställning han beskrifver.) Tjusande Zaidel Himmelska Zerafima!

aurora (afsides). Kors, hvad han ger mig många vackra namn!

packalin. Mekkas ambradoft! Paradisets guldblomma! Jungfru Maria nyckel piga!

aurora. Hvad menar herrn med det? packalin. Mahomets sol! Hjälp mig att vräka omkull den här mellanväggen. Om ni inte flytt ifrån mig på maskeraden, hade jag ämnat tillbjuda er mitt hjärta, mitt namn och hela min förmögenhet.

aurora. Men hvad skulle det där andra fruntimret i svarta dominon, som ni följde, säga, om hon hörde denna kärleksförklaring.

packalin. Jag anhåller på mina knän — jag bedyrar att jag ligger på knä — att ni inte talar ett ord om den svarta dominon — jag hatar alla

svarta dominor---------jag blef rysligt bedragen.

aurora. Bedragen? På hvad sätt? packalin. Tröstlös öfver, att ni flytt ifrån mig, anammade jag ett fruntimmer i svart domino, ty hon liknade er till växten. Jag bjöd henne på supé, och hon började gnaga på en hjärpvinge. Man kan inte rätt bekvämt äta hjärpe, när man har ett skägg af taft för munnen. — Hon var därför tvungen att lyfta på masken, och då — då fick jag se ett ansikte, som säkert varit mycket vackert för femti år sedan. — Förskräckt flydde jag på ögonblicket; men hon förföljde mig — ja, hon förföljde mig till och med på gatan, ty i förskräckelsen hade jag glömt att betala supén, hvilken hon således själf måste likvidera. Yar det inte rätt åt henne?... Är det inte bilJigt att man får plikta för ful uppsyn?

aurora. Men herrn hade bjudit upp mig till sista polkan. — Yar det artigt att glömma det?

packalin. Hvad! Är jag skyldig er en polka? Jagbetalar alltid mina hedersskulder — släpp mig in bara. aurora. Nej, inin herre. packalin. Jag bjuder upp er genast — ni vill inte släppa in mig — nä, välan dä — jag föreställer mig då, att jag har er i mina armar — gör ni detsamma, och vi dansa polka, i trots af alla mellanväggar i världen. (Han fattar en kudde och börjar dansa polka med den, sjungande.)

aurora (skrattar). Det var en munter ture — vänta, så skall jag vara med — {Tager kaffebrännaren och dansar äfven polka, sjungande, hvarefter hon uttröttad kastar sig på soffan.) Gud — jag är alldeles uttröttad — ack, hvad man kan vara tokig 1

packalin (kysser kudden). Tack, älskade turkinna! Min fru! — Jag kan inte kväfva hjärtats röst — jag kommer genast in till er.

aurora (springer till fonddörren och riglar den). Nej, si det blir inte af.

packalin (störtar mot mellandörren). Nä, så slår jag in den här då.

aurora. Inga dumheter — då skriker jag. packalin. I himlens namn, skrik inte. — Jag spränger min nacke mot dörren. aurora. Var så god.

packalin. Nå, efter ni vill det, så... (Tager fart och springer mot dörren, men hejdar sig på halfva vågen.) Nej fan, det gör jag ändå inte — men vänta, jag dyrkar genast upp den — den här ljussaxen kan förvandlas till dyrk. (Han kröker ljussaxen mot bordet och försöker därmed sedan på dörren.) Det passar bättre än jag trodde.

aurora. Herrn måtte väl inte-------------så vet då,

min herre, att jag är förlofvad.

packalin. Förlofvad? Med hvem då? aurora. Med en hederlig man, viktualiehand-landen Östermark på Österlånggatan.

packalin (oupphörligt sysselsatt vid dörren). Jag sätter mig däremot — jag ger er aldrig i tiden min välsignelse.

aurora. Men det måtte väl inte vara herms allvar att dyrka upp låset?PACKALIN. Jo, dyrkansvärda, om det också skulle

kosta mig min enda ljussax.

aurora (afsides). Jag är riktigt rädd för den där oförskämda människan; men tror han att jag ska vänta på honom, s& bedrar han sig. (Fatiad af en idé.) Ab, det var en besynnerlig idé — om jag skulle föreställa den där svarta dominon, som förföljde honom--------— (Skyndar till skåpet, tager därur

en svart domino med tillbehör och skyndar ut genom fonden.)

Tredje scenen.

PACKALIN (ensam sysselsatt med uppdyrkningen).

Ack, min älskade! Snart stir jag vid m&let, du Harems strålande drottning 1... Är det inte onaturligt, att människor ska tala till hvarandra genom väggen ? — Är det inte löjligt att det finnes dörrar, som inte kunna öppnas?... Är det inte så?... Hur var det ni sa'?... Sofver ni?... Kan man väl annat, när man är så ensam som ni? .. . Gifta sig med -en hökare! Betänk då hans svullna händer — hans röda, förkylda ansikte — bara sill och stockfisk och aldrig något färskt. — Rätt som det är börjar låset ge med sig. — (Del klappar på hans dörr) Hvad är det? (Det klappar ånyo.) För tusan, skulle det vara slottskanslibetjänterna! Och jag som glömt rigla till dörren — nå, det var väl den första gången jag varit så oordentlig af mig.

Fjärde scenen.

PACKALIN. AURORA (klädd i svart domino).

packalin. Hvad ser jag! Den olycksaliga svarta dominon!

aurora (med förställd röst). En stol! En stol! Jag dör af matthet! Otacksamme, hvarför gjorde du mig detta?

packalin. Men hvad vill ni då, min fru? ... Passar det ett fruntimmer vid fruns ålder att...aurora. Den grymme! Han förebrår mig min ålder — och likväl var det för din skuli jag kom hit packalin. Tackar ödmjukast! (Afsides.) Hon kallar mig för du, den trollpackan!

aurora. Att bjuda mig på supé och gå sin väg utan att betala. Jag måste sätta mitt eget cylinderur i pant, omänsklige!

packalin. Man påstår, att det ska vara godt pris på cylinderuren nu för tiden.

aurora. Och ändå skulle jag vilja ge er hela mitt hjärta — jag är tämligen ung.

packalin. Tämmeligen — ja, jag förstår. aurora. Jag har tvåtusen riksdaler i hemgift. packalin. Så mycket lättare har ni då att lösa igen ert cylinder ur.

aurora. Jag har varit guvernant! ... Vi ska ge ut romaner tillsammans med våra porträtter på titelbladet — hvad det ska se vackert ut.

packalin. Javisst — nog blir det vackert alltid. aurora. Hvad har ni på dörren att göra? packalin. Jag — jag håller på att laga läset. aurora. Jag svimmar — jag måste ta af mig masken.

packalin. Nej, för all del — jag ber om nåd! aurora. Otacksamme! Har du då inte ett kär* lekens ord att ge mig?

packalin. Var så god och aftägsna er innan det ljusnar.

aurora. Hur kan du vara så kall mot den, som älskar dig?

packalin. Är jag kall? Jag svettas som jag stod i en masugn — ah, ändtligen! — (Får upp dörren) Allra ödmjukaste tjänare! — (Går in i Auroras rum och slår igen dörren efter sig, hvilken Aurora genast tillriglar.)

aurora (med vanlig stämma). Ha ha ha! God morgon, granne! Hur står det till?

packalin (i Auroras rum). Hvad är det? Ingen här! (Tittar genom nyckelhålet.) Ah! Det var då ingen annan än ni... Så är jag då återigen, i fallan — en sådan listig byting!Aurora. Håll sig nu beskedligt och snällt därinne och kom ihåg, att ni är på visit hos ett fruntimmer.

packalin (rifuer sig i håre/). Jag är hos henne och hon är hos mig — och ändå äro vi inte hos hvarandra. (Går till fonddörren.) Äfven denna är stängd — jag kan bli ursinnig — att lura mig på det sättet.

aurora. Om inte herm är rädd att bli nervsvag, så se efter att kaffet inte kokar öfver i kakelugnen.

packalin. Men hvem är ni då, djärfva kvinna, som vågar drifva ett sådant spel med mig? aurora. Mitt namn är Aurora Stuf. packalin. Aurora Stuf?... Ack, hvad det namnet klingar ljuft i mina öron! — (Det klappar på dörren.) Hvad är det?

en röst (utanför Auroras dörr). God morgon, Aurora lilla! Det är jag, din Gustaf.

packaun (talar genom nyckelhålet). Det är en, som heter Gustaf och som frågar efter Aurora.

aurora (genom nyckelhålet). Gud tröste mig! Det är min fästman — var för all del tyst!

packalin. Hennes fastman!... Aha — den jun-kem ska jag väl fola af. (Högt, med grof röst.) Hvem stör mig så tidigt på morgonen?

rösten. Det var besynnerligt! — Aurora, det är jag — det är Gustaf.

packalin. Om inte herrn genast packar sig af, så kastar jag herm utför trapporna.

rösten. Herre min Gud! Bor inte fm Stuf här? packalin. Hon har flyttat. aurora (afsides). Den människan gör mig olycklig. rösten. Flyttat?... I går bodde hon här! (Bultar hårdt.) Bedragerska, släpp mig in genast.

packalin. Var så god och vänta tills jag får tag i eldgaffeln — jag ska min själ lära herm, jag! rösten. Hvart har hon flyttat då? packalin. Till Liljeholmen, i samma hus där stearinljusfabriken är.

rösten. Så långt bort?

packalin. Det är hälsosamt för motion det —skäms inte herrn att störa mig s& däri — Herm hör ju, att jag sofver.

rösten. Det är nedrigt! (Slår ett hårdt slag på dörren, hvarefter man hör ett starkt buller i trappan.)

packalin. Nu trillade han utför trapporna till p& köpet — lycksam resa! Ha ha ha! — Slut p& den härligheten!

aurora {kastar sig föriviflad i en stol). Allt är förloradt —jag dör af ångest!

packaun. Hvad är det yärdt?... Om jag har skickat bort er fastman, s& ger jag er en annan i stället — en hederlig, förträfflig pojke, som aldrig förargat n&gon annan människa än sina kreditorer — jag tillhör er för hela mitt lif — min hand, mitt hjärta och min söndagstidning — allt lägger jag för • ra fötter. (Det klappar på Packalins dörr.) aurora {spritter upp). Hvad är det? en annan röst {utanför). öppna genast, herr kunglig sekter. — Vi ha inte tid att vänta längre.

aurora {afsides). Hvad ska det här betyda? (Genom nyckelhålet till Packalin.) Det är några som fråga efter herrn.

packalin {afsides). Slottskanslibetjänterna 1 {Genom nyckelhålet till Aurora.) Var för all del tyst! Svara inte ett enda ord.

rösten. Nå, vill herm öppna 1 aurora {afsides). Jag ska betala honom med samma mynt, jag. {Högt.) Hvem är det som bultar? packalin. Aj, för tusan! rösten. Det är inte värdt att herm förställer målföret på sig — vi känna nog igen herm ändå.

aurora. Jag får säga herrarna, att kunglig sekter Packalin flyttade i går afse härifrån.

rösten. Har han flyttat?... Nej, det är just vi, som ska flytta honom. — Herrn må gnälla aldrig så fint, så hjälper det ändå inte. Om inte herm genast låser upp, så bryta vi upp dörren. packalin. Sådan fördömd händelse! rösten. Gå du genast efter en smed, medan jag stannar kvar på min post — fort nu efter smeden. aurora (afsides). Tänk om de bryta upp dörrenoch finna mig bär — det skulle bli ett vackert spektakel, det. (Genom nyckelhålet till Packalin.) Min

herrel De gå efter en smed för att dyrka upp dörren — vi måste genast byta rum med bvarandra.

packalin. Var då så god och öppna dörren, ty jag kan omöjligen komma genom nyckelhålet.

Aurora. Men med det villkor, att herrn genast låter mig gå in i mitt rum och själf stannar kvar i sitt eget.

packalin. Jag går in nå det Jag går mitt öde till mötes — antingen måste jag döda mig eller godvilligt öfverlämna mig i de ulfvarnas klor. — Jag vill inte döda mig — jag hatar sjäjfmord — jag kan inte förstöra ett af försynens skönaste verk. aurora [öppnar dörren). Låt oss skynda nul packalin [stiger in i sitt rum och fattar Auroras hand). Jag har skaffat frun af med en fästman, som frun omöjligen kan älska. Därför borde ni tacka mig. — Frun skaffar mig på gäldstugan, men för det kan jag omöjligt tacka er...

aurora. Det vär inte min vilja — tro det — jag ville ge allt i världen för att kunna rädda er. — Jag har någon förmögenhet, och om deras fordran inte är så stor... Hur ledsamt att jag för närvarande inte ska ha några pengar inne.

packalin. Sak samma med mig, men det finns ett annat medel. — Jag flyttar både mig^ och mina saker in till er — jag hyr mig in helt och hållet hos er — och jag betalar genast första kvartalet på förhand. “ (Omfamnar och kysser Aurora.)

aurora [sliter sig från honom), Det där är något för djärffc, min herre. [Afsides.) Han är bra påflugen, men mycket älskvärd.

packalin. Vi ska ju bli ett äkta par, mm sötaste! Seså, nu börjar flyttningen!

aurora. Jag ville gärna hjälpa herrn. packalin. Ingenting är billigare — vi skrapa ju ihop till gemensamt bo. [Rullar ihop sängkläderna oeh bär dem in i Auroras rum.)

aurora [flyttar in några stolar). Hyar är herrns kläder? Herrns linne ? /packalin. I kofferten, som står därborta. — {Kysser Aurora.) Det där är andra kvartalet. aurora. Lät bli det där, hör herrn. packaun {bär in tältsängen). Nu kommer imperialsangen.

aurora (dtager fram kofferten midt i rummet och upptager en löskrage). Är det här alltsammans?

packaun. Det öfriga är i tvätten. Fort in med chiffoniem. {Bär in kofferten.)

aurora [stökar omkring i rummet). Inte kan man jast säga, att det här rummet är öfverlastadt af möbler.

packaun. Ja, men betänk också, att ju mindre möbler man har, desto bekvämaie är det vid flyttningar. Frun kan inte tro hvad det här är för ett godt musikrum. — {Tager vattenkaraffinen.) Nu bär jag in mina glassaker. — {Bär in den.)

aurora [tager en bunt tidningar). Man får väl lof att rädda biblioteket också.

packaun. Tack, min älskade! Hur är det, får jag inte lof att likvidera för tredje kvartalet? (Vill omfamna henne.) Jag är alltid mycket reel, ska jagsäga.

aurora. Nej, jag tackar!... Jag tviflar alls inte på herms ordentlighet i den vägen. — Hvar har herm sina skodon?

packaun. Mina skodon ? . . . Frun: letar efter mina skodon — — jo, se här. — (Fattar stöfvel-knekten.) Alla mina skodon inbegripas i den här stöfvelknekten. {Kastar in den i andra rummet.)

aurora {tager fmteljen med ljuset i). Det här ljuset med sin modema ljusstake bör väl inte heller gå förloradt.

packalin. Ljuset tillhör mig, men inte ljusstaken — den har jag fått låna af värden. — {Aurora lämnar buteljen

och bär in ljuset i sin kammarei där hon kvardröjer.)

rösten {bultande). Herre, nu är smeden här. packalin. Var så god och smid medan järnet är varmt.

rösten. Om inte herra öppnar godvilligt, så dyrka vi genast opp dörren.PACKALiN (för sig). Öppna den godvilligt?.. . Kan inte, sa' Packalin. — Jag är alla inte gästfri i dag! . . . (Han och Aurora slä igen mellandörren, lillrigla den och sätta en mängd saker for densamma.) Kom nu, era griphumrar! — (Utbrister i skrattt hvari Aurora deltager.)

rösten. Nå, så l&t oss öppna i lagens namn — snart ha vi honom. (Man hör en dyrk sättas i låset.)

packalin. Icke ni — men hon har mig for evigt (Omfamnar Aurora.)

Sång.

PACKALIN.

D& du tvingas att rymma för björnarnas hot, kan du vigare tillflykt väl finna än hos grannen, som tar dig med kärlek emot och dig bjuder för lidandet bot?

AURORA.

Men min herre likväl bör besinna, att den gästfria grannen är kvinna, som ej tager emot n&gon ann' än sin man, men att flytta ju ännu går an.

(Stark hultning på Packalins dörr.)

PACKALIN.

O vel O vel Än klappa del

(Till publiken.)

För att skrämma dem bort, kanske får jag er be, att ni täcks klappa högre än de.

(Ridån faller.)